

Paranormális

Az ideológia érvényesítése azt jelenti, hogy a valóság nem számít. Kizárólag az általuk önkényesen „tisztá” energiának minősített zöldenergiát lesz szabad használni.

Magyar Hírlap, 2022. április 29.

Jó negyedszázada történt, hogy a Science et Vie (a francia Élet és Tudomány) egy érdekes felmérésről számolt be. Arról kérdezték az embereket, hisznek-e különféle paranormális jelenségekben és az asztrológiában, azaz a csillagjósolásban. (Paranormális jelzővel azokat az állítólagos jelenségeket illetik, amelyek az ismert természettudományi tényekkel és törvényszerűségekkel ellentétben állóknak látszanak. Nagyon ritkán előfordul, hogy kutatások révén egyik vagy másik jelenség természettudományos magyarázatot kap. De inkább az a jellemző, hogy a paranormális jelenségek hirdetői többnyire önbecsapók, esetenként szélhámosok. A parajelenségeket elhívó emberek pedig szemfényvesztések áldozatai.) A természeti törvényeknek ellentmondó állítások elfogadását akár parajelenségekről, akár csillagképekből való sorsjósolásról van szó – nevezzük hiszékenységnek, a természettudományos megközelítés elvetésének. (A hozzárendelés ma már nem ilyen egyértelmű, de erről majd később.)

A francia kutatók azt a – nem meglepő – eredményt kapták, hogy a legkevésbé hiszékeny ember a mezőgazdasággal foglalkozók (a parasztság) soraiban van (mindössze 20–25 százalék). A legtöbb (több mint 60 százaléknyi) hiszékeny a diákok és a tanítók körében találták, a középkáderek és az alkalmazottak között is csaknem ugyanennyi bizonyult hiszékenynek. A tanárok (köztük a professzorok) – a kézművesekkel, a műszakiakkal, a szakmunkásokkal és a felsővezetőkkel együtt – közepes mértékben (mintegy 50 százalékban) találtak hiszékenynek. Összefoglalóan azt lehetett megállapítani, hogy a legkevésbé hiszékenyek a kétkezi munkából élő, értékteremtő emberek, a leginkább hiszékeny réteget pedig azok a nagyvárosiak alkotják, akiknek a természettel való kapcsolata elveszett. Az írás szerzői arra is rámutattak, hogy a városlakók között az iskolázottsággal nem csökken, hanem inkább nő a hiszékenyek százalékos aránya. Azaz a gyökerüket vesztett és (dez)információs láncokra felfűzött városlakók könnyen megtéveszthetők.

Azóta sok víz lefolyt a Szajrán és a Dunán, és ma már sokkal világosabban látszik, hogy honnét ered a butaság: az ideológiagyártó központokból, amelyek mára virtuális valóságot terjesztő globális hálózattá nőttek. Ebből az következik, hogy egy ma megismételt felmérésben még nagyobb hiszékenységi arányok lennének. (Magyarországon vélhetően némiképp biztatóbb lenne a helyzet, mint a franciáknál.) Amint egy nagyszerű légkörű áprilisi beszélgetésen (a Kiutat Kereső Közgazdászok Körében) több hozzászóló is megerősítette: ahhoz, hogy az emberek bármilyen kérdésben különbséget tudjanak tenni igaz és hamis között, kötődniük kell a természeti valósághoz. Természeti valósághoz való kötődés hiányában még azt sem vesszük észre, hogy gőzerővel folyik a világban a valóság feje tetejére állítása, azaz mindenféle abnormalitás kötelező normává (normálissá) tétele.

A tudománynak (mint a bennünket körülvevő világ megismerésére irányuló tevékenységnek és az ismeretek rendszerének) mindebben nyilvánvalóan meghatározó, de legalábbis véleményformáló szerepe van. „Nem azt kérdezzük, hogy kinek van igaza, hanem azt, hogy mi az igazság” – vallja minden kutató Szent-Györgyi Albert nyomán. Tény azonban, hogy a tudomány manapság egyre inkább az üzleti szektor prioritásait követi, amit az is jelez, hogy a világ tudományos befektetéseinek 70 százaléka kereskedelmi forrásokból származik. (Forrás: A tudomány, mint globális közjó, UNESCO Nemzetközi Tudományos Tanács, ISC, 2021.)

Hogyan is tudna a tudomány az üzleti világ törekvéseitől független maradni? Az M5 televízió Ez itt a kérdés című 2022. március 25-i vitaműsorában az egyik résztvevő (Litkei Máté, a Klímapolitikai Intézet igazgatója) azt találta mondani, hogy a tudomány az ideológiákkal szemben vesztesre áll. Tény és való, hogy az általa vezetett intézet tudományterületén állnak a leginkább a feje tetején a dolgok, mert e témakörben a világ kutatóinak és közvéleményének megdolgozása már

egy teljes generációval ezelőtt elkezdődött. Először csak azzal, hogy a természet egésze helyett a figyelem az úgynevezett környezet felé fordult. Eleinte érthető volt ez a leegyszerűsítés, de nem vettük észre, hogy a természet jelenségeinek és összetevőinek eleve szűk körére való korlátozás mekkora visszaélésekre ad lehetőséget.

A környezet leginkább kiemelt tényezője az éghajlatváltozás lett, amit az ENSZ Klímaváltozási Keretegyezményben (UNFCCC 1992) az ember légkörösszetétel-változtató tevékenységének hatásaként definiáltak. Majd az antropogén szén-dioxid-kibocsátást hamarosan fővádlatná tették. Bizonyítékok nélkül, merő feltételezések alapján elkezdtek támadni a fosszilis energiaforrásokat. Hiába voltak a felelős szakemberek közül többen azon a véleményen (például a világfolyamatokba belelátó Czelnai Rudolf), hogy a klímaügyet és az energiai jövőt külön kell választani, hiszen a kettő összekeverése megakadályozza, hogy bármelyiket is érdemben kezelhessük, megtörtént a legrosszabb: elszabadult a klímapolitika, amelynek mibenlétéről Michael H. Glantz Klímaügyek (Climate Affairs, 2003) című könyvében találjuk a legjobb definíciót: „A klímapolitika minden olyan, klímával kapcsolatos törekvés és tevékenység együttese, amelynek révén a különböző szereplők (politikusok, civil szervezetek) bizonyos politikai célokat kívánnak elérni egyes csoportok vagy nemzetek érdekében (gyakran más csoportok vagy nemzetek rovására).” Kicsit lejjebb: „A klímaváltozás (...) alkalmat (ürügyet vagy okot) ad bizonyos veszélyes, voluntarista (netán üzleti vagy társadalomgépészeti) elgondolások felvezetésére. Végül számolnunk kell azzal is (nem képzelődés, hanem történelmi tapasztalat okán), hogy a klíma változásának fenyegetésével szemben felmerülő törekvések és elgondolások között olyanok is lehetnek, melyek esetleg éppen akkora zavart volnának képesek okozni, mint amit az okozna, amit el akarnak hátrítani.”

Pontosan ez történik. Az energiapolitika klímapolitika alá rendelését kitaláló és szorgalmazó hálózati központok (globális nagyvállalatok és olyan nemzetközi fórumok, mint az ENSZ, a Gazdasági Világforum (WEF), az Európai Unió stb. elhitették az országok, intézmények túlnyomó részével, hogy a legnagyobb létező egzisztenciális fenyegetést az emberiségre a klímaváltozás jelenti, azt pedig a szén-dioxid-kibocsátás okozza. Kezdetben még talán lehetett azt remélni (bár kellett hozzá némi naivitás), hogy az energiaátalakítás racionális lesz. De az ideológia érvényesítése azt jelenti, hogy a valóság (az egyes energiaforrások nagyságrendekkel különböző területi energiasűrűsége) nem számít. Kizárólag az általuk önkényesen „tisztá” energiának minősített zöldenergiát lesz szabad használni.

A ma már belátható következmények súlyosak: a klímaideológiai célok elérése – azaz a fosszilis energiáról (szén, szénhidrogén) való lemondás (az atomenergia elutasításával és a fúziós energia hiányában) egyenértékű a nyomorba döntéssel. Ezt látva lehetetlen, hogy ne jusson az ember eszébe a Great Reset (a Nagy Világújraindítás), ahol ez a lehetséges fejlemény egyformán lehet mellékhatás vagy alig leplezett cél. Ha rajtuk múlik, a zöldideológusok következő lépése a kilézés megtiltása lesz.

Maurice Strong (a klíma- és energiapolitika Machiavellije és Raszputyinja egy személyben) nemcsak a klímaváltozás definícióját zavarta össze, hanem ugyanott és ugyanakkor (a riói klímacsúcs elnökeként, 1992-ben) kijelentette, hogy „véget ért a hidegháború, és most kezdődik a környezeti háború”. Ami kerek harminc éve tart. Elérték, hogy a nyugati intézmények ma már teljes mértékben kiszolgálják az uralkodó nézetet. 2022. április 28-án például Michael Mann (az ezerszer megcáfolt, de a klímaideológia számára mégiscsak létfontosságú – a legutóbbi ezer év klímaváltozásait eltüntetni igyekvő – „hokibotgörbe” szerzője) az Egyesült Államokból Prágába jött, hogy meggyőzze az európai biztosítótársaságokat, fogadják el a virtuális klímavalóság eszméjét. E komplex jelenségkör tudományában ma azok jelentik a mércét, akik magabiztos – de a tudományban lehetetlen és elfogadhatatlan – konszenzust kiáltanak, sőt azok, akik az igazságkeresőket áltudománnyal vádolják. (Mintha paranormális csalók emelkednének szólásra a tudomány nevében.)

A világban ma még a klímafanatikusok uralkodnak, akik az éghajlatváltozás elleni küzdelmet az édesvíz, az élelmiszer, a megbízható energia és a béke kérdésénél is fontosabbnak tartják. A

súlyosbodó éhezési helyzet kezelése veszélyezteti a klímacélokat – e címmel jelent meg egy cikk a Scientific American április 18-i számában.

Akinek van egy csöpp valóságismerete, az eddig is kételkedett a média által sulykolt klímapánikban. Most pedig belátja, hogy az antropogén éghajlatváltozásnál (annál a roppant kétséges állításnál, hogy 10, 30, 100 év múlva picit melegebb hőmérséklettől rettegni kell) sokkal közvetlenebb és sürgetőbb problémákkal kell szembenézni világszerte. És akinek van valóságismerete, becsüli mindazokat az eredményeket, amelyeket a világ és hazánk az édesvíz, az élelmiszer és a biztonságos környezet terén elért.

Richard Wiseman: Paranormalitás című (Miért látjuk azt, ami nincs is ott? alcímű), 2012-es könyvében kutatóként annak járt utána, hogy miért is hisszük el azt, amit talán a saját szemünk sem lát, és miért hajlunk arra, hogy csodát keressünk ott, ahol rendszerint csak némi (néha káprázatos) bűvészmutatványt és néhány (néha képtelenül) körmönfont üzletembert találhatunk.

Úgy tűnik, az intézmények egyelőre elfogadják a zöld (azaz a fizikai valóságtól függetlenített) játékszabályokat. De ez egy mesterséges, virtuális valóság. Mint egy elektromágnes, amelynek csak addig van vonzereje, míg pénzáram működteti. Mindaddig játszható, amíg a természeti valóság szembe nem jön. Ha az egyszerű embereket kérdeznénk bárhol a világban, nem kérdés, hogy helyes választ adnának, és lekapcsolnák az elektromágneket. De vajon hol áll a világ értelmisége? Csaló-e vagy csak hiszékeny? És ezen belül mennyire hiszékeny a magyar? Hajlandó-e meghallgatni a tények alapján kételkedőket? Képes-e felismerni, és ki meri-e mondani, hogy a klímacélok hamisak?

Szarka László Csaba